



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1988/2020
28.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Даријан Микулић, адвокат из ..., против тужене „Banca intesa“ АД Београд из Новог Београда, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења делимичне ништавости уговора и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1467/19 од 25.12.2019. године у седници већа одржаној дана 28.05.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1467/19 од 25.12.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1467/19 од 25.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П 1631/18 од 27.05.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, утврђено је да је ништава одредба Уговора о кредиту – готовински број .., закљученог између тужиоца и тужене дана 05.09.2017. године, налазећа у члану 3.5. обавезних елемената Уговора број .. која се односи на накнаду банке у фиксном износу од 4.620,00 динара, што је тужена дужна трпети и признати. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 4.620,00 динара по основу стицања без основа са законском затезном каматом од 05.09.2017. године. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка износ од 60.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1467/19 од 25.12.2019. године одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П 1631/18 од 27.05.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује применом члана 404. Закона о парничном поступку због постојања потребе за уједначавањем судске праксе и разматрања правних питања од општег интереса.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-Ус, 74/13-Ус, 55/14 и 87/18-..ЗПП), ревизија је изузетно

дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је, у вршењу надлежности из члана 31. Закона о уређењу судова, на седници грађанског одељења од 22.05.2018. године усвојио правни став о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита. Према том ставу: банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезао да банци плати трошкове кредита није ништава, под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита; трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и друге трошкове које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Побијана другостепена пресуда је у складу са усвојеним правним ставом. Тужена није доказала да је пре закључења уговора о кредиту тужиоцу уручила понуду која је садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита, а на њој је био терет доказивања те чињенице (члан 231. ЗПП). Због тога о посебној ревизији тужене није потребно одлучивати у циљу уједначавања судске праксе.

С обзиром да по оцени ревизијског суда нема ни других законом прописаних разлога за дозвољеност посебне ревизије тужене, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаном пресудом, имајући у виду означену вредност предмета спора, правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) није дозвољена ревизија.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић